
THE
LAST STEP

PHẦN II

NGƯỠNG CỬA 9

Bước chân cuối cùng

Khi còn nhỏ chúng ta tin rằng thế giới kết thúc ở nơi ánh mắt ta dừng lại.

Ngọn đồi phía bên kia thị trấn.

Con phố phía bên kia khu xóm.

Đường chân trời phía bên kia biển.

Chúng ta nghĩ rằng biên giới trùng với những gì mình biết.

Rồi chúng ta lớn lên.

Và khám phá ra rằng những ranh giới quan trọng nhất không mang tính địa lý.

Chúng nằm trong nội tâm.

Trong nhiều năm tôi hình dung cuộc đời mình như một tập hợp những vùng đất có thể chạm tới.

Một công việc.

Một vị trí.

Một mục tiêu.

Một dự án.

Mỗi lần tôi đạt được một mục tiêu, một mục tiêu khác lại xuất hiện.

Mỗi lần tôi vượt qua một biên giới, tôi lại tìm thấy một biên giới mới.

Lúc đầu điều đó khiến tôi hào hứng.

Nó có vẻ là một hình thức tiến bộ.

Rồi tôi bắt đầu để ý một điều.

Không phải những cột mốc đã biến đổi tôi.

Đó là những sự chuyển tiếp.

Khoảnh khắc tôi rời khỏi mặt đất quen thuộc và đặt chân lên một điều gì đó tôi không còn kiểm soát được nữa.

Chính ở đó những điều quan trọng đã xảy ra.

Luôn luôn ở đó.

Không bao giờ ở nơi an toàn.

Luôn luôn trên ranh giới.

Ranh giới là một nơi đặc biệt.

Nó không thuộc về quá khứ.

Nó không thuộc về tương lai.

Nó là một đường mỏng manh nơi những điều chắc chắn kết thúc và những khả năng bắt đầu.

Đó là lý do nó đáng sợ.

Và đó là lý do nó quý giá.

Tôi đã vượt qua nhiều ranh giới trong đời.

Một số thuộc về nghề nghiệp.

Một số thuộc về đời riêng.

Một số vô hình với bất kỳ ai ngoài tôi.

Ngày tôi rời bỏ một chốn an toàn.

Ngày tôi nhận một trách nhiệm lớn hơn.

Ngày một căn bệnh thay đổi ý nghĩa của thời gian.

Ngày một mất mát thay đổi ý nghĩa của tình yêu.

Lần nào cơ chế cũng giống nhau.

Trước tiên là nỗi sợ.

Rồi đến sự hoài nghi.

Rồi đến bước chân.

Cuối cùng là sự khám phá.

Khi năm tháng trôi qua, tôi học được rằng gần như mọi điều quan trọng đều sống bên ngoài ranh giới.

Tình yêu sống bên ngoài ranh giới của sự kiểm soát.

Niềm tin sống bên ngoài ranh giới của nỗi sợ.

Sự trưởng thành sống bên ngoài ranh giới của thói quen.

Tự do sống bên ngoài ranh giới của sự an toàn.

Và ý nghĩa sống bên ngoài ranh giới của cái tôi.

Điều này không có nghĩa là ranh giới dễ chịu.

Nó không bao giờ dễ chịu.

Không ai thực sự vượt qua một biên giới nội tâm mà không phải trả giá gì đó.

Người ta phải để lại phía sau những điều mình từng tin chắc.

Những thói quen.

Những bản sắc.

Những phiên bản lỗi thời của chính mình.

Mỗi sự biến đổi đều đòi hỏi một sự buông bỏ.

Và mỗi sự buông bỏ đều tạo ra một nỗi đau nào đó.

Đó là lý do nhiều người thích ở lại.

Không phải vì họ yếu đuối.

Mà vì họ hiểu cái giá phải trả.

Vấn đề là ở lại cũng có giá của nó.

Một cái giá khó thấy hơn.

Nhưng có thật.

Cái giá của khả năng bị bỏ lỡ.

Của cuộc sống không được sống.

Của câu hỏi không có lời đáp.

Đôi khi tôi tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu tôi chọn sự thận trọng thường xuyên hơn.

Có lẽ tôi đã mắc ít sai lầm hơn.

Hẳn tôi đã ít đau khổ hơn.

Hẳn tôi đã ít phải mạo hiểm hơn.

Nhưng hẳn tôi đã trở thành một con người khác.

Có lẽ được che chở hơn.

Chắc chắn kém trọn vẹn hơn.

Bởi vì mỗi lần chúng ta vượt qua một ranh giới, một phần của thực tại cuối cùng mới được bày ra trước mắt ta.

Không phải trước đó.

Không phải sau đó.

Chỉ trong lúc vượt qua.

Đó là lý do không cuốn sách nào có thể thay thế một trải nghiệm.

Không lời khuyên nào có thể thay thế một lựa chọn.

Không lý thuyết nào có thể thay thế một cuộc đời đã sống.

Chúng ta có thể chuẩn bị.

Chúng ta có thể học hỏi.

Chúng ta có thể lắng nghe.

Nhưng việc bước qua luôn là phần của chúng ta.

Và đó là một lần bước qua đơn độc.

Người khác có thể đồng hành cùng bạn đến tận mép ranh giới.

Họ có thể khích lệ bạn.

Họ có thể nâng đỡ bạn.

Họ có thể yêu thương bạn.

Nhưng bước chân cuối cùng luôn thuộc về chính người bước đi.

Theo thời gian, tôi bắt đầu nhìn ranh giới không phải như một trở ngại mà như một lời mời gọi.

Một lời mời gọi bước ra khỏi những gì tôi đã biết.

Ngừng định nghĩa bản thân qua những gì mình đã làm.

Để chỗ cho những gì mình vẫn có thể trở thành.

Nhận thức này đã thay đổi mối quan hệ của tôi với tương lai.

Tôi thôi coi nó là một đích đến.

Tôi bắt đầu coi nó là một vùng đất để khám phá.

Tôi không phải kiểm soát nó.

Tôi phải băng qua nó.

Đó là một sự khác biệt to lớn.

Bởi vì sự kiểm soát sinh ra căng thẳng.

Sự khám phá sinh ra tò mò.

Và sự tò mò là một trong những hình thức thanh lịch nhất của lòng can đảm.

Hôm nay nhìn lại, tôi không nhớ hết mọi kết quả.

Tôi không nhớ hết mọi con số.

Tôi không nhớ hết mọi chiến thắng.

Thay vào đó, điều tôi nhớ là những ranh giới.

Những khoảnh khắc tôi có thể quay lại mà đã không làm vậy.

Những khoảnh khắc tôi có thể đóng cánh cửa lại nhưng tôi đã mở nó ra.

Những khoảnh khắc tôi có thể chọn sự an toàn nhưng tôi đã chọn khả năng.

Không phải lúc nào mọi chuyện cũng suôn sẻ.

Có những lần tôi đã sai.

Có những lần tôi đã trả một cái giá đắt.

Nhưng lần nào tôi cũng học được điều gì đó mà tôi không thể học được nếu đứng yên.

Và đó mới là điều quan trọng.

Ở cuối cuộc đời, chúng ta không chỉ được định nghĩa bởi những gì mình đã xây dựng.

Chúng ta còn được định nghĩa bởi những biên giới mà mình đã có can đảm vượt qua.

Bởi vì mỗi con người đều có một ranh giới.

Một đường vô hình, bên kia đường ấy là nơi phiên bản tiếp theo của chính mình bắt đầu.

Phần lớn mọi người quan sát nó từ xa.

Một số người tiến lại gần.

Ít người vượt qua nó.

Tôi không biết liệu mình đã từng can đảm hay không.

Tôi chỉ biết rằng mỗi lần cuộc đời đưa tôi đến trước một ranh giới, tôi đã cố gắng không lùi bước.

Bởi vì đó là nơi thế giới trở nên rộng lớn hơn.

Đó là nơi con người trở nên chân thật hơn.

Đó là nơi câu chuyện tiếp tục.

Bên kia ranh giới.